

om der kan lade sig bringe noget Unskeligt ud af den eller ei.

Tfsherning: Den ærede Minister gjør mig Uret, naar han ikke troer, at jeg har meget vel overveiet, hvad jeg sagde, da jeg omtalte denne Lov som ikke vel overveiet — det var en Høflighedsform. — Jeg skal nu erkjende Loven, saa lidet heldig den end er, som Udbyttet af megen Overveielse; jeg skal tilfulde erkjende, at vi have faaet et Udbytte af Overveielse — men derved er Loven ikke bleven bedre. Den ærede Minister siger, at efter § 2 af Kjøbenhavns Communallov af 4de Marts d. A. skal Kjøbenhavns Overformynderi ikke kunne blive Communal-Bestyrelsen underlagt, men det staaer der ikke et eneste Ord om; der staaer ikke, at det skal undergives en kongelig Bestyrelse; der staaer kun, at det skal have en særlig Bestyrelse og udgaae fra Magistratens Bestyrelse, men dermed er paa ingen Maade sagt, at den særlige Bestyrelse ikke kan blive underkastet Tilsyn af Overpræsidenten og Magistraten; og det, som beviser, at den ærede Minister ogsaa har havt den Mening, det er hvad der staaer i Lovforslagets § 2; thi der staaer, at Overpræsidenten har at paasee de Foranstaltninger vedkommende Overformynderiet, der udenfor Kjøbenhavn ere overdragne Amtmændene; nu er her vel nogle Undtagelser, men fordi der er Undtagelser, derfor er ikke Characteren tagen bort. Det er disse Undtagelser, som ikke skulde have været gjorte; det er det, som jeg bebrejder Loven. Jeg bebrejder Loven i allerhøieste Grad, at det eneste, den egentlig indeholder foruden de 3500 Rd., det er at undtage fra det nærmeste og naturligste Opsyn de vigtigste Forhold, som Overformynderiet har med at bestille; thi, hvad indeholder Loven forresten? Den indeholder i § 3, at med Hensyn til Bogholderi, Regnskabsførelse og Kassevæsen under Overformynderiet, saavel som den hidtil stedfundne Revision i Justitsministeriet af Overformynderiregnskabet vil fremdeles blive at forholde efter de nu gjældende Regler. — Den ærede Minister siger, at han kunde ordne den hele Sag administrativt — men det kan han dog ikke vedblivende, men da Rigsdagen kom sammen paa samme Tid,

Ordnningen skulde foregaae, henvendte han sig til den med et Lovforslag, men med et Lovforslag, som indeholder, at det skal blive ved det, som nu er.

Den næste Paragraph, § 4, indeholder den Bestemmelse, at det forbeholdes Kongen at bestemme Organisationen af Forretningerne under Overformynderiet, dets Personale etc.; deri seer jeg heller ikke ligger Noget, hvortil der behøves en Lov. Der er ikke her en eneste Bestemmelse, som egentlig siger Noget om, hvorledes Bestyrelsen af Overformynderimidlerne for Fremtiden skal sikkes. Naar jeg nu spørger den ærede Minister: Er der da Sikkerhed for, at de Autoriteter, der skulle optræde controllerende, sikrende, ikke alene have det almindelige Straffean svar, men ogsaa det pecuniare Ansvar, saa svarer den ærede Minister mig: Ja, dertil behøves ingen særlig Lov; thi det ligger i den almindelige Lov, at man først søger den nærmeste Bestyrer, derefter det Næste og saa fremdeles; have de ikke opfyldt deres Pligt, saa komme de til at betale, og saaledes videre fort! Den Eneste, som jeg ikke hørte nævnte, da Ministeren gif Rækken igjennem, det var Ministeren selv, og her er et meget vigtigt Punkt; thi havde den ærede Minister ogsaa nævnt sig selv, saa vare vi tilfaldt komne til Statskassen, men nu er Statskassen ikke ansvarlig, hvad den derimod vilde være; dersom den ærede Minister sagde, at man kunde forfølge Rækken heelt op igjennem og lade Enhver have det pecuniare Ansvar, naar han ikke havde opfyldt sin Pligt. Det er netop den svage Side ved vort hele Overformynderivæsen, at vi kun kunne anvende de almindelige Lovregler med Hensyn til den Sikkerhed, som skal staffles tilveie, istedetfor at just Overformynderibestyrelsen skulde være indrettet simpelt, klar og tydelig, saaledes at Enhver, som havde med Bestyrelsen at gjøre, havde Følelsen af, at man kunde naae hen til ham, paa samme Maade, som man kan naae hen til alle de Navne, der staae paa en protesteret Verel. Det er en meget for lang og vidtløftig Protes, der maa forfølges, før man kan naae til sin Ret og sin Eiendom, og vi have havt Exempler paa, at de Umyndige have